

16 Σεπτεμβρίου, 1993

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

SEA-LAND SERVICE, INC.,

Ενάγουσα,

v.

JAQUAR LINES LIMITED ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εναγομένων.

(Αγωγή Ναυτοδικείου Αρ. 26/92)

5 *Ιδιωτικό Διεθνές Δίκαιο — Αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών δικαστικών αποφάσεων — Ο περί της Συμβάσεως περί της Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Δικαστικών Αποφάσεων εις Αστικές και Εμπορικές Υποθέσεις (Κυρωτικός) Νόμος, 1976 (Ν .11/76) — Αναγκαία προϋπόθεση η σύναψη συμπληρωματικής συμφωνίας μεταξύ των δύο εμπλεκομένων Κρατών — Επίσης αναγκαία προϋπόθεση είναι η αλλοδαπή απόφαση να έχει καταστεί τελεσίδικη.*

10 *Ναυτοδικείο — Δεδικασμένο — Αίτηση για απόρριψη ή αναστολή αγωγής λόγω δεδικασμένου που προέκυπτε από την ύπαρξη αλλοδαπής δικαστικής απόφασης — Αρχές που εφαρμόζονται.*

15 *Η ενάγουσα αξίωσε εναντίον των εναγομένων ποσό Δολ. ΗΠΑ 880.000 σαν αποζημιώσεις για την απώλεια φορτίου 32 εμπορευματοκιβωτίων που μεταφέρονταν με το πλοίο εναγόμενο 2 από τη Λισσαβόνα στο Ρότερνταμ, το οποίο η ενάγουσα είχε ναυλώσει. Η αξίωση βασιζόταν τόσο σε ισχυριζόμενες συμβατικές παραβάσεις όσο και σε ισχυριζόμενη αδικολογική ευθύνη. Με αίτησή της η εναγόμενη 1 ζήτησε την απόρριψη ή αναστολή της αγωγής λόγω ύπαρξης δεδικασμένου, που προέκυπτε από την ύπαρξη απόφασης Ολλανδικού Δικαστηρίου σε διαδικασία μεταξύ των διαδίκων, που είχε απορρίψει τις αξιώσεις της ενάγουσας εναντίον της εναγομένης 1 λόγω μη ύπαρξης απευθείας συμβατικής σχέσης μεταξύ των και λόγω παραγραφής. Η εναγόμενη 1 ισχυρίστηκε ότι η εν λόγω Ολλανδική απόφαση έπρεπε να αναγνωρισθεί, με την έννοια ότι θα έπρεπε να αναγνωρισθεί ότι δημιούργησε δεδικασμένο μεταξύ των διαδίκων, δυνάμει του περί της Συμβάσεως περί της Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Δικαστικών Αποφάσεων εις Αστικές και Εμπορικές Υποθέσεις και Συ-*

25

μπληρωματικών Πρωτόκολλον αυτής (Κυρωτικός) Νόμου, 1976 (Ν.11/76). Η Καθ'ής η αίτηση ισχυρίσθηκε ότι η αίτηση έπρεπε να απορριφθεί, διότι δεν είχε συναφθεί μεταξύ της Κύπρου και της Ολλανδίας συμπληρωματική συμφωνία σύμφωνα με την σύμβαση και διότι η Ολλανδική απόφαση δεν είχε καταστεί τελεσίδικη και δεν συνέτρεχαν οι υπόλοιπες προϋποθέσεις που θέτει η σύμβαση, όπως ταυτότητα διαδίκων.

5

Αποφασίσθηκε ότι:

Η σύναψη συμπληρωματικής συμφωνίας μεταξύ των δύο εμπλεκόμενων Κρατών, στην προκειμένη περίπτωση της Κύπρου και της Ολλανδίας, αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την εφαρμογή της σύμβασης για την αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών δικαστικών αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που κυρώθηκε με τον Ν.11/76, πράγμα που δεν συνέβαινε στην παρούσα περίπτωση. Επιπλέον, η αλλοδαπή δικαστική απόφαση δεν ήταν τελεσίδικη και κατά συνέπεια δεν μπορούσε να αναγνωρισθεί έστω και αν η σύμβαση εφαρμόζοταν.

10

15

Η αίτηση απορρίφθηκε με έξοδα.

Αίτηση.

Αίτηση σε αγωγή Ναυτοδικείου με την οποία οι εναγόμενοι αρ. 1 ζητούν απόρριψη ή αναστολή της αγωγής.

20

N. Ιωάννου (κα) για Γ. Αγαπίου, για τους αιτητές-εναγομένους 1.

E. Κούρρη (κα) για Μ. Μοντάνιο, για την καθ'ής η αίτηση-εναγούσα.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Ο νόμος 11/76 έχει κυρώσει την πολυμερή σύμβαση που προβλέπει για την αναγνώριση δεδικασμένου και την εκτέλεση αλλοδαπών δικαστικών αποφάσεων στη χώρα μας. Τιτλοφορείται "ο περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Δικαστικών Αποφάσεων εις Αστικές και Εμπορικές Υποθέσεις και Συμπληρωματικών Πρωτόκολλον αυτής (Κυρωτικός) Νόμος του 1976", αλλά θα αναφέρεται εφεξής, χάρις συντομίας, ως η Σύμβαση ή η Συνθήκη. Το περιεχόμενο του νόμου συμπίπτει με το δίκαιο που έθεσε η Σύμβαση της οποίας τις πρόνοιες επαναλαμβάνει.

25

30

Κατά γενικό κανόνα από την κύρωση της με νόμο μία διεθνής συνθήκη αποτελεί μέρος του εσωτερικού δικαίου. Κατά το άρθρο

35

169 του συντάγματος έχει αυξημένη τυπική ισχύ απέναντι οποιουδήποτε ημεδαπού νόμου. Το παραπάνω άρθρο καθιερώνει την υπεροχή του διεθνούς δικαίου, που ενσωματώνει η συνθήκη, στο εσωτερικό δίκαιο εφόσον εφαρμόζεται αντίστοιχα και από τα αντισυμβαλλόμενα κράτη.

Θα πρόσθετα ότι η σύμβαση για την αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις με το πρόσθετο πρωτόκολλο εκπονήθηκε στη Χάγη από τη “Συνδιάσκεψη της Χάγης του Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου” στην οποία μετέχει και η Κύπρος. Η Συνδιάσκεψη, σύμφωνα με το καταστατικό της έχει σαν σκοπό “την εργασίαν δια την προοδευτικήν ενοποίησην των κανόνων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου” (βλέπε Σπ. Βρέλλη “Ιδιωτικό Διεθνές Δίκαιον” 1988, σελ. 26 και επέκεινα). Η Κυπριακή Δημοκρατία προέβη στην υπογραφή της Σύμβασης την 1/2/1971.

Η κρινόμενη υπόθεση εγείρει θέμα αναγνώρισης και εφαρμογής απόφασης, ημερ. 15/4/92, του επαρχιακού δικαστηρίου του Ρόττερνταμ Ολλανδίας από το κυπριακό ναυτοδικείο. Η αγωγή στην οποία εκδόθηκε είχε καταχωρηθεί στις 27/1/92, δηλαδή, λίγες ημέρες πριν από την κατάθεση της κυπριακής αγωγής στις 4/2/92. Στην ξένη αγωγή ενάγουσα είναι η νυν αιτήτρια/εναγόμενη 1 Jaguar Lines Limited (που θα αποκαλώ για ευκολία εναγόμενη ή απλά Jaguar Lines), η οποία στράφηκε εναντίον της Sea-Land Services Inc, καθώς η αίτηση/ενάγουσας σε αυτή την διαδικασία (στο εξής καλουμένης η ενάγουσα ή Sea-Land). Η πρώτη είναι ημεδαπή εταιρεία και έχει το εγγεγραμμένο της γραφείο στη Λεμεσό. Η ενάγουσα περιγράφεται στην απόφαση σαν εταιρεία που έχει την έδρα της στο Wilmington, Newcastle, Delaware των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής με υποκατάστημα στο Ρόττερνταμ.

Θα συνεχίσω την καταγραφή των γεγονότων που αποτέλεσαν το φόντο της υπόθεσης. Ό,τι ακολουθεί είναι αμοιβαία αποδεκτό. Αλλά στον κατάλληλο χρόνο θα υποδειχθεί τυχόν διαφορετική εκδοχή ή απόχρωση τους. Δυό λόγια πρώτα για τη βάση της υπό κρίση αγωγής. Είναι πολλαπλή. Η ευθύνη που αποδίδεται στην εναγόμενη δεν έχει μόνο συμβατική προέλευση. Αποδίδεται στους εναγόμενους και αδικιοπρακτική ευθύνη.

Η αξίωση των εναγόντων είναι για \$880.000 Αμερικής. Απαιτούν το χρηματικό αυτό ποσό σαν αποζημίωση για αμέλεια ή παράβαση καθήκοντος για την απώλεια, όπως ισχυρίζονται, 32 εμπορευματοκιβωτίων και άλλης ζημίας που προκλήθηκε σε φορτίο των εναγόντων κατά τη μεταφορά του μεταξύ των λιμένων Ρόττερνταμ, Λισαβώνας-Ρόττερνταμ, από το εναγόμενο πλοίο “Δήλος”, που

είναι ιδιοκτησία της εναγομένης.

Πρόσθετα ή διαζευκτικά εγείρεται απαίτηση για παράβαση συμφωνίας ναυλοσυμφώνου που συνομολογήθηκε μεταξύ των διαδίκων μερών και για αναξιοπλοΐα του εναγόμενου πλοίου. Υπάρχει λοιπόν συρροή αξιώσεων εκ συμβάσεως και εξ αδικοπραξίας. Το ίδιο ποσό απαιτείται σαν αποζημίωση για τις ζημιές που οι ενάγοντες θα έχουν ευθύνη απέναντι στους παραλήπτες ή ιδιοκτήτες ή δικαιούχους του φορτίου. Και τέλος η ενάγουσα ζητά δήλωση του δικαστηρίου πως οι εναγόμενοι είναι υποχρεωμένοι να τους καταβάλουν το παραπάνω ποσό των \$880.000, που ισχυρίζονται ότι όντως πλήρωσαν στους φορτωτές ή δικαιούχους του φορτίου που απωλέσθηκε ή καταστράφηκε.

Πρέπει τώρα να στρέψουμε την προσοχή μας στις λεπτομέρειες της ολλανδικής αγωγής. Οι ισχυρισμοί της εναγομένης περιλαμβάνονται στην έκθεση απαίτησης που κατατέθηκε σ' αυτή. Αποτελούν, όπως είναι παραδεκτό, την υπεράσπιση της στην κρινόμενη αγωγή. Έχει τεθεί στη διάθεση μου πλήρης μετάφραση. Ενδιαφέρουν τα κύρια σημεία. Το "Δήλος" εκναυλώθηκε από την ιδιοκτήτρια/εναγόμενη στην εταιρεία Atcon Shipping Agencies Ltd., που με τη σειρά της το εκναύλωσε στη Sea-Land με βάση ναυλοσύμφωνο κατά ταξίδι (voyage charterparty) ημερ. 24/1/90. Στις 12 και 15 Φεβρουαρίου, 1990, κατά το πλούν μεταξύ των προαναφερθέντων λιμένων, το πλοίο απώλεσε 32 εμπορευματοκιβώτια κατά τη διάρκεια θαλασσοταραχής. Στο μεταξύ η ενάγουσα είχε εκδώσει φορτωτικές στους δικαιούχους του απωλεσθέντος φορτίου που τη θεώρησαν υπεύθυνη για την απώλεια του.

Περαιτέρω στο δικογράφημα της εναγομένης αναφέρεται ότι η Sea-Land ισχυρίστηκε ότι το παραπάνω ναυλοσύμφωνο, που στην πραγματικότητα υπέγραψε με την Atcon, έγινε με την Jaguar Lines, πράγμα που αρνείται. Και η τελευταία ζήτησε απόφαση από το αλλοδαπό δικαστήριο ότι δεν υπέχει ευθύνη απέναντι στους ενάγοντες διότι δεν συνεβλήθησαν απευθείας και επικουρικά, σε περίπτωση που θα γινόταν αποδεκτό πως πράγματι δημιουργήθηκε τέτοια σχέση μεταξύ τους, πως οι αξιώσεις των εναγόντων παραγράφηκαν. Το ολλανδικό δικαστήριο τη δικαίωσε. Έχω ενώπιόν μου μετάφραση της αλλοδαπής απόφασης η οποία έκρινε ότι η Jaguar Lines δεν έχει ευθύνη γιατί δεν υπήρχε συμβατική σχέση με τη Sea-Land. Όμως πρέπει να λεχθεί ότι οι ενάγοντες δεν εμφανίστηκαν, όπως φαίνεται, έγκαιρα με αποτέλεσμα η επίμαχη απόφαση να εκδοθεί ερήμην τους.

Η αναγνώριση της αλλοδαπής απόφασης, όχι τόσο με την έν-

νοια της εκτέλεσης όσο με την έννοια του δεδικασμένου, επιζητείται με βάση και πλαίσιο τα κεφάλαια IV και V της Σύμβασης. Είναι επομένως απαραίτητη η επισκόπηση ορισμένων διατάξεων τους, ιδιαίτερα εκείνων που επικαλέστηκαν οι δικηγόροι των διαδίκων μερών. Εν πρώτοις το άρθρο 20 που συναντάμε στο Κεφ. IV και που πραγματεύεται, όπως επιμαρτυρεί ο τίτλος του, την εκκρεμοδικία ταυτόσημων αγωγών.

5

10

15

Η διάταξη παρέχει διακριτική ευχέρεια - χρησιμοποιείται το ρήμα "may" - στη δικαστική εξουσία καθεμιάς από τις δύο Πολιτείες να απορρίψει τέτοια αγωγή ή να διατάξει την αναστολή της. Αυτό όμως μπορεί να συμβεί, όπως ρητά προβλέπεται, μόνον εφόσον εκκρεμεί σε δικαστήριο άλλου κράτους άλλη διαδικασία (1) μεταξύ των ιδίων διαδίκων, (2) που αφορά στα ίδια γεγονότα και (3) η οποία έχει το αυτό αντικείμενο. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να ερευνάνται η συνδρομή των συμπλεκτικώς αξιούμενων από το άρθρο 20 τριών αυτών προϋποθέσεων προτού αναγνωρισθεί, για τους σκοπούς της Συνθήκης, η αλλοδαπή απόφαση.

20

25

30

Πρέπει πάντως να τονισθεί ότι οι εξουσίες του άρθρου 20 μπορούν να ασκηθούν υπό τον απαράβατο όρο ότι τα ενδιαφερόμενα κράτη έχουν συνάψει μεταξύ τους Συμπληρωματική Συμφωνία για την οποία κάμνει πρόβλεψη το άρθρο 21. Οι δύο αυτές πρόνοιες οριοθετούν το νομοθετικό πλαίσιο στο οποίο πρέπει να κριθεί η αίτηση των εναγομένων. Θα πρόσθετα ότι το άρθρο 23 περιέχει τα ζητήματα που μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο της ρύθμισης μίας τέτοιας διακρατικής συμφωνίας. Απαριθμούνται λεπτομερειακά 22 θέματα. Τέτοια είναι, για παράδειγμα, η κήρυξη απόφασης αλλοδαπού δικαστηρίου εκτελεστής και στην περίπτωση ακόμη που υπόκειται σε τακτικά ένδικα μέσα αναθεώρησης [(βλέπε άρθρο 23(7)]. Ή το θέμα της ερημοδικίας [(άρθρο 23(8) σε συσχέτισμό με το 6)]. Δεν υπάρχει λόγος να επεκταθούμε. Πρέπει να λεχθεί ότι τα άρθρα 21, 22 και 23 συνιστούν το κεφάλαιο V της Σύμβασης που έχει σαν επικεφαλίδα τις Συμπληρωματικές Συμφωνίες.

35

40

Στο σημείο αυτό ας ξαναγυρίσουμε στα γεγονότα. Την αίτηση συνοδεύουν δύο ένορκες δηλώσεις. Έχει επισυναφθεί στην καθεμιά χωριστή βεβαίωση που, όπως αναφέρει ο ενόρκως δηλών δικηγόρος κ. McBride, χωρίς να αμφισβητηθεί από την ενάγουσα, εκδόθηκαν από το Υπουργείο Εξωτερικών της Ολλανδίας. Βεβαιώνουν ότι η Σύμβαση και το Πρωτόκολλο αντίστοιχα υπογράφηκαν από την Κύπρο την 1/2/71, κυρώθηκαν την 8/6/76 και τέθηκαν σε εφαρμογή την 20/8/79. Αναφέρονται επίσης οι χρονολογίες προσχώρησης της Ολλανδίας στη Σύμβαση, της κύρωσης και θέσης της σε εφαρμογή. Είναι αξιοσημείωτο ότι αναγνωρίζεται (στη δεύτερη χρο-

νολογικά ένορκη δήλωση) πως το δικαστήριο αυτό θα είχε αρμοδιότητα να επιληφθεί της υπόθεσης αν δεν ίσχυε η Σύμβαση.

Είναι η βασική θέση της εναγόμενης/αιτήτριας πως η προκείμενη περίπτωση καλύπτεται από τη Σύμβαση γιατί συντρέχουν και οι τρεις προϋποθέσεις του άρθρου 20. Η αγόρευση της κας Ν. Ιωάννου αναλώθηκε στο να θεμελιώσει την εισήγηση της ότι υπάρχει ταυτότητα διαδίκων, γεγονότων και στόχων μεταξύ της αγωγής που ασκήθηκε στην Ολλανδία και της διαδικασίας που εκκρεμεί στο δικαστήριο αυτό. Το ζήτημα προς επίλυση, που είναι κοινό και στις δύο διαδικασίες, είναι κατά πόσον συμβλήθηκαν μεταξύ τους οι διάδικοι έτσι ώστε να υπάρχει άμεση συμβατική σχέση που δημιουργεί νομικές συνέπειες.

Είναι περαιτέρω η εισήγηση των εναγομένων ότι με βάση το προσκομισθέν αποδεικτικό υλικό η Σύμβαση και το Πρωτόκολλο βρίσκονται σε ισχύ και ότι η υπόθεση αυτή εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής τους. Επομένως δικαιούνται στην αιτούμενη θεράπεια.

Την τελευταία αυτή πρόταση αντικρούει η δικηγόρος των εναγόντων αντιτείνοντας ότι η Σύμβαση και το Πρωτόκολλο δεν ισχύουν. Δεν υφίσταται επομένως ζήτημα αναγνώρισης και εκτέλεσης της αλλοδαπής απόφασης. Ο λόγος γιαυτό είναι ότι δεν καταρτίστηκε ούτε υπογράφηκε συμπληρωματική συμφωνία μεταξύ των ενδιαφερομένων κρατών (Κύπρου και Ολλανδίας), όπως απαιτείται από το άρθρο 21, η οποία δεν ταυτίζεται αλλά είναι ανεξάρτητη από το συμπληρωματικό Πρωτόκολλο. Το γεγονός επιμαρτυρεί και η βεβαίωση του Υπουργείου των Εξωτερικών της Κύπρου ημερ. 16/6/92 που επισυνάφθηκε σε μιά από τις δύο ένορκες δηλώσεις που υποστηρίζουν την ένσταση της ενάγουσας.

Η συνήγορος υπέβαλε πως τη θέση της υποστηρίζουν και άλλες πρόνοιες του ν. 11/76 και ότι η κύρωση διεθνούς συνθήκης δεν συνεπάγεται την αυτόματη εφαρμογή της όπως παρατηρεί ο J. G. Starke "An Introduction to International Law" 2η έκδοση, σελ. 260:

"The entry into force of a treaty depends upon its provisions

Sometimes, also, the treaty is to come into operation only on the happening of a certain event;"

Βλέπε επίσης στη σελ. 423 του ίδιου συγγράμματος, 7η έκδοση την επικεφαλίδα "Entry into Force".

- Οι εισηγήσεις τής ενάγουσας καλύπτουν και το ενδεχόμενο το δικαστήριο να απορρίψει το πρώτο της επιχείρημα. Συμπτύσσονται στα παρακάτω. Δεν ικανοποιείται καμιά από τις τρεις προϋποθέσεις που θεσπίζει το άρθρο 20 για αναγνώριση της απόφασης. Συγκεκριμένα οι διάδικοι είναι διαφορετικοί όπως και η φύση των αγωγών. Σε αντίθεση με την ολλανδική, η κυπριακή είναι αγωγή in personam και in rem. Αντιπαρατέθηκε στο σημείο αυτό ότι ουσιαστικά η αγωγή στρέφεται κατά των ιδιοκτητών και ότι το πλοίο ενάγεται μόνο και μόνο για να εξασφαλιστεί η απαίτηση των εναγόντων.
- 10 Κατά την ίδια εισήγηση η παρούσα αγωγή στηρίζεται σε ναυλοσύμφωνο που υπογράφηκε την ίδια ημερομηνία (24/1/90), αλλά συνολογήθηκε μεταξύ ενάγουσας και εναγομένης μέσω των αντιπροσώπων της τελευταίας Condor Schiffahrts und Befrachtungs GmbH, που βρίσκεται ανάμεσα στα συνημμένα στην ένσταση έγγραφα. Κατά συνέπεια η ενάγουσα στηρίζεται σε διαφορετική συμφωνία ναύλωσης. Υπάρχει όμως και διαζευκτική ή επικουρική βάση αγωγής. Η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι οι εναγόμενοι υπέχουν ευθύνη εξ αμελείας ή για παράβαση καθήκοντος σαν μεταφορείς και ότι παρέλειψαν να καταστήσουν το πλοίο αξιόπλοον.
- 20 Εν πάση περιπτώσει οι ενάγοντες ισχυρίζονται πως οι αντίδικοι τους δεν έθεσαν λόγους ή ισχυρούς λόγους για να ασκήσει το δικαστήριο τις εξουσίες του κάτω από το άρθρο 20, που έχουν διακριτικό χαρακτήρα, υπέρ απόρριψης ή αναστολής της αγωγής. Αν το δικαστήριο προβεί σε τέτοια ενέργεια θα αποκλεισθεί ουσιαστικά η πρόβαση της ενάγουσας σε δικαστήρια. Ενώ δεν παραβλάπτονται τα δικαιώματα της εναγομένης που θα μπορεί να υποβάλει όποια υπεράσπιση επιθυμεί αν το δικαστήριο, που ομολογουμένως έχει δικαιοδοσία, απορρίψει την παρούσα αίτηση και επιληφθεί της υπόθεσης.
- 25
- 30 Υπάρχει μαρτυρία εκ μέρους των εναγόντων ότι “προσέβαλαν στις 11/5/92 δόντως και εμπρόθεσμα την πιο πάνω απόφαση που λήφθηκε στην απουσία τους” για τους λόγους που αναφέρει ο δικηγόρος κ. Γ. Γεωργιάδης στην ένορκη του δήλωση ημερ. 25/9/92 στις παραγράφους 10(α) και (β). Έτσι εφόσον εκκρεμούν ένδικα μέσα
- 35 αναθεώρησης της απόφασης δεν μπορεί να αναγνωρισθεί ή εκτελεστεί.
- Πρέπει να εξετασθεί κατά προτεραιότητα το επιχείρημα πως δεν ισχύει στο προκείμενο ο ν. 11/76 γιατί η εφαρμογή της Σύμβασης βρίσκεται υπό την αίρεση σύναψης αυτοτελούς και ανεξάρτητης “συμπληρωματικής συμφωνίας” Κύπρου-Ολλανδίας. Γεγονός που δεν έχει συμβεί μέχρι τώρα. Η σύντομη περικοπή από τον J. G.
- 40

Starke, ανωτέρω, υποστηρίζει πράγματι, αυτή την άποψη. Άλλωστε σαν θέμα ερμηνείας οι σχετικές διατάξεις δεν μπορούν να έχουν άλλο νόημα. Αναφέρει σχετικά ο Γ. Μαριδάκης "Ιδιωτικό Διεθνές Δίκαιο" τόμος Α", σελ. 54:

“Ο προς εκτέλεσιν της συνθήκης εκδιδόμενος νόμος έχει, και αυ- 5
τός, ανάγκην ερμηνείας. Αλλ’ επειδή οι εις τον νόμον και την διε-
θνή συνθήκην περιεχόμενοι κανόνες είναι οι αυτοί, ερμηνεία του
νόμου σημαίνει ερμηνείαν της συνθήκης. Η ερμηνεία γίνεται
καθ’ ἣν μέθοδον γίνεται και η ερμηνεία οιασδήποτε νόμου, ως 10
και η ερμηνεία των δικαιοπραξιῶν, αφού περιεχόμενον του νό-
μου είναι η δικαιοπραξία την οποίαν επεχείρησεν η Πολιτεία.”

Επανέρχομαι στο άρθρο 20. Αρχίζει με τις λέξεις “εάν δύο κρά-
τη έχουν συνάψει Συμπληρωματικὴν Συμφωνίαν συμφώνως προς
το άρθρο 21” τότε η σχετική απόφαση αναγνωρίζεται και παρέχεται
η θεραπεία απόρριψης ή αναστολής της αγωγής εφόσον διαπιστώ- 15
νεται συνδρομή των τριῶν προϋποθέσεων που έχουμε εκθέσει. Το
άρθρο 21 βεβαιώνει ότι “αποφάσεις εκδοθείσαι εις τινὰ Συμβαλλό-
μενον Κράτος δεν αναγνωρίζονται και δεν εκτελούνται εις ἕτερον
Συμβαλλόμενον κράτος συμφώνως προς τὰς διατάξεις των προη-
γουμένων άρθρων, εκτός εάν τα δύο Κράτη, ὄντα Συμβαλλόμενα 20
Μέρη της παρούσης Συμβάσεως, έχουν συνάψει Συμπληρωματικὴν
προς τοῦτο Συμφωνίαν”.

Ἔχω διαβάσει τις παραπάνω πρόνοιες σκόπιμα για να φανεί
από την διατύπωση τους ότι δεν μπορεί να γεννηθεί καμιά αμφιβο- 25
λία πως η σύναψη συμπληρωματικής συμφωνίας συνιστά sine qua
ποπ για την εφαρμογή της Συνθήκης. Ο συνδυετικός κρίκος που την
ενεργοποιεί, όπως και το Πρωτόκολλο, είναι η χωριστή ύπαρξη τέ-
τοιας συμφωνίας όπως ρητά μνημονεύεται και στην παράγραφο 3
αυτού.

Η εναγόμενη εταιρεία δεν απέδειξε ούτε καν ισχυρίστηκε ότι έχει 30
συναφθεί Συμπληρωματικὴ Συμφωνία. Τουναντίον το μόνο στοι-
χείο είναι ότι δεν έγινε ποτέ αυτού του είδους η συμφωνία. Με βά-
ση τα δεδομένα βρίσκω ότι τα κεφάλαια IV και V της Σύμβασης, τα
οποία και επικαλέστηκαν οι εναγόμενοι για να επιτύχουν στην αί-
τηση τους, δεν έχουν εφαρμογή. Επομένως δεν μπορεί να αποκλει- 35
σθεί η δικαιοδοσία του δικαστηρίου αυτού. Η Συνθήκη δεν μπορεί
να εφαρμοστεί και για πρόσθετο λόγο: την εκκρεμοδικία της ολλαν-
δικής αγωγής που αποτελεί εμπόδιο στην αναγνώριση όπως με κα-
θαρότητα προβλέπει το άρθρο 4(2) του κεφαλαίου II της Σύμβα-
σης: 40

“Απόφασις εκδιδόμενη εις έν των Συμβαλλομένων Κρατών δικαιούται αναγνώρισεως και εκτελέσεως εις έτερον Συμβαλλόμενον Κράτος κατά τους όρους της παρούσης Συμβάσεως

(1) .....

5 (2) εφ’ όσον αύτη πλέον δεν υπόκειται εις τακτικά ένδικα μέσα αναθεωρήσεως εν τω κράτει εκδόσεως”.

10 Επισημαίνεται ο τίτλος του Κεφ. II: “Προϋποθέσεις Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως” και ότι εδώ η απόφαση της οποίας ζητείται η αναγνώριση δεν είναι οριστική ή τελεσίδικη έτσι ώστε να έχει ισχύ δεδικασμένου. Επαναλαμβάνω πως δεν νοείται εκτέλεση σε αυτής της μορφής την απόφαση αλλά η δημιουργία δεδικασμένου.

Προτού κλείσω αναφέρω ότι δεν αμφισβητήθηκε ότι λήφθηκαν μέτρα αναθεώρησης της απόφασης όπως ισχυρίστηκε η ενάγουσα. Αντίθετα το επιβεβαίωσε και η κα Ιωάννου.

15 Για τους παραπάνω λόγους η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος της αιτήτριας/εναγομένης 1.

Η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα.